

Verzoening

"Van wie zijn al die appartementen hier!" vroeg ik. "Alle soorten volk, veel Belgen, ook Fransen en zelfs Duitsers". Jawohl! Eerst dacht ik, Dien oorlog is vergeten, de vijand is klant... is vriend geworden. Neen, dat vreselijke woord "vijand" moeten we nu na honderd jaar niet meer gebruiken. Wat hier toen gebeurd is, dat waren de middeleeuwen. Nelson Mandela indachtig maken we daar "Verzoening" van. Waarom ook niet in 't Frans, Engels en Duits! "Le grand pardon", "reconciliation", "Versöhnung". Alzo geschiede. Ik was er heel snel zeker van...dat moeten twee beelden worden...een dialoog!

Die beelden zijn er niet in énen dag gekomen. "Een monument om die groten oorlog te herdenken" zeiden ze een paar jaar geleden. "Denk er eens over na". Een paar maanden later: "Doe je het of doe je het niet"! Ik voelde me zeer uitgedaagd. Hoe moet dat er uitzien. De beeldhouwer moet de opdrachtgever content stellen en hij moet ook eerlijk blijven met zichzelf. Ge moet dus vooral uw eigen gedacht doen. Anders is het waardeloos. We schieten in actie. Vriend beeldhouwer Luc Ledène heeft in de carrière van Saint Marc-sur-Seine voor mij de goede steen gevonden. De blokken geladen en gelost, allebei twee en een halve ton zwaar....de sokkels ook nog twee keer een ton per stuk. de vrachtwagen op en vanuit het bourgondische heuvelland naar de Vlaamse polders, vijfhonderd kilometer ver naar Steenkerke "dans le Nord" om hier tot stilstand te komen aan zee. Asteblijf!

Ik noem mijn beelden graag "Titanen". In de Griekse mythologie lees ik hoe in den beginne de aarde in de macht was van de Titanen, de ongebreidelde krachten in de kosmos, de vuurspuwende bergen, de kolkende oceanen, de overstromingen en aardverschuivingen, dat was het werk van de ongetemde Titanen. Maar dan zijn de goden gekomen, die van het water en die van het vuur, die van de dag en die de nacht, die van de oorlog en die van de liefde....enzovoort. Zij hebben de woeste Titanen vastgeklonken diep onder de aardkorst. Maar kijk, af en toe roert zich nog zo'n Titaan, snokt hij aan zijn ketting, krijgen we een tsunami, of een oude krater begint weer lava te spuiten, krijgen we een superstorm, een tyfoon, een windhoos....de Titanen zitten er nog altijd. Deze twee zijn ook uit de grond gekropen, met zware boormachines en diamantzagen zijn ze losgewrikt uit de steengroeven in Bourgondië. Dit is goede steen waar ze de kathedralen mee gebouwd hebben.

Misschien zijn dit hier sporen van de goede krachten onder de aardkorst. Waar haalt de beeldhouwer, de steenkapper in dit geval, zijn energie vandaan om deze vierkantige blokken tot leven te wekken. Misschien wel uit de aarde, uit onze vette vruchtbare poldergrond. Ik weet het niet. Dat er vreemde krachten in ons aanwezig zijn, dat geloof ik wel! Laat mij nu maar gerust. Ik heb in Steenkerke mijn eigen

heftruck en zware compresseur, mijn eigen boren en diamantzaag. Wek die dode blokken nu maar tot leven. Vergeet de tijd dat ge er aan bezig zijt. Kijk er komt al beweging in, er verschijnen overal handachtige vormen in de steen. De beelden groeien. Die handen willen strelen, ze willen sussen en beschermen, de handen willen omhelzen. Dag na dag komen de stenen duidelijker tot leven en de steenkapper, wordt de nederige dienaar van wat hij zelf op gang heeft gebracht. Honderd keer de stelling op en af. Maar ik heb er mij in gejeund.

Ik ben schepen Geert en vriend Luc Ledène en mijn oude geliefde stad Nieuwpoort heel dankbaar voor deze opdracht. Ik heb mijn best gedaan, ferm gezweet en een paar keer ferme gevloekt. Ik peize dat de twee bourgondiërs zich hier ook aan jeunen, de zee en 't zout en de wind en 't zand en al dat schoon volk dat hier zal passeren.

Nieuwpoortenaars...houdt het hier proper, de beelden houden u in de gaten.

Verzoening, versöhnung, reconciliation, le grand pardon.

Elk zegge 't voort!